

tage Vare paa. Jeg tror, der kunde gøres en Begyndelse ved de ferske Vande, som Staten ejer.

Jeg maa beklage, at den højtærede Minister ikke svarede paa mit Spørgsmaal angaaende, hvad jeg vilde kalde den rationelle Fangst af Aal, thi hvis jeg har Ret her, saa er der en Mulighed for trods store Vanskeligheder i øvrigt med Hensyn til Fangsten af Saltvandsfisk at faa et betydeligt større Udbytte til Gavn for Fiskerne, fordi den Fisk, der her er Tale om, taaler en lang Opbevaring og Forsendelse hele Danmark rundt, saaledes at man kunde være sikker paa, at dersom man ved bedre Metoder end de hidtil anvendte kan fange mange flere Aal, vil det ogsaa lykkes Fiskerne at faa dem solgt her i Landet, og derved vilde Fiskerbefolkningen, som jo sidder i store økonomiske Vanskeligheder, faa en meget betydelig Merfortjeneste.

Men jeg skal ikke lægge Skjul paa, at der er nogle Vanskeligheder. Naturligvis vil det være ubehageligt, hvis man ved Lys spærres i Lille Bælt — for at tage det som Eksempel — for de Fiskere, der bor Nord for det Sted, hvor der spærres . . . jeg haaber ikke, jeg forstyrer den højtærede Landbrugsminister ved denne Henvendelse . . . for de Fiskere, der bor Nord for Spærringsstedet . . . ja, jeg kan godt vente, indtil den højtærede Landbrugsminister viser Tinget den Hensynsfuldhed at høre paa en direkte Henvendelse; det er det mindste, man har Lov til at kræve af en Minister; det er et parlamentarisk Tings ubetingede Krav . . . altsaa, jeg fortsætter: Det er selvfølgelig en Ubegærlighed for de Mennesker, der bor Nord for Spærringen, men jeg tror, det vil være meget let at komme ud over den Vanskelighed; for det er en given Ting, at dersom Lysspærringen fører med sig, at der bliver standset mange flere Aal i Lille Bælt, vil der jo blive en meget større Mængde Fisk at opfange; det vil atter kræve et meget stort Antal Fiskere udover dem, der normalt fanger Aal, og det vil naturligvis atter føre med sig, at man hidkalder de Folk, der bor Nord for, hvor der er spærret, saa at der, saa vidt jeg kan skønne, vil blive fuldt op af Fortjeneste og Arbejde for alle Fiskere, som kunde komme med. Denne Spærreforanstaltning vilde da ikke være til økonomisk Besvær for nogen. Jeg er derfor overbevist om, at naar den højtærede Minister interesserede sig for denne Sag, som efter min Mening har stor Betydning for Fiskerbefolkningen og kunde bringe de danske Fiskere en meget betydelig Merindtægt, saa

er det ikke vanskeligt at overvinde de smaa Besværligheder, som maa overvindes, for at Forsøgene kan anstilles paa den rigtige Maade.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger, atter til den højtærede Landbrugsminister, om et Spørgsmaal, som har været meget stærkt drøftet under Forhandlingerne her, og som efter min Mening er et meget betydningsfuldt Spørgsmaal, det er Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen. Det er klart nok, at det er et Spørgsmaal, der mere end noget andet bør behandles ganske objektivt og ikke agitatorisk. Hvis det skulde vise sig, at den højtærede Landbrugsminister har Ret i sin Paastand, saa indrømmer jeg paa Forhaand, at saa maa man i en kritisk Situation som den, hvori vort Land økonomisk befinder sig, ogsaa lytte til Ministeren; men jeg kan ikke se, at den højtærede Minister har Ret objektivt set i sin Paastand. Jeg kan ikke se rettere end, at Ministeren er gaaet alt for let til Behandlingen af dette ganske overordentlig betydningsfulde og vidtrækkende Spørgsmaal. Og Ministeren er gaaet for let til det baade i sine Forudsætninger og i sin Mangel paa Blik for Konsekvenserne af de Fordringer, han stiller.

Ministerens Hovedpaastand, som jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at læse op, er følgende: „... denne 8 Timers Dag, der i Virkeligheden er et frit svævende Dogme, et vilkaarligt fastsat Princip uden Sammenhæng med Virkelighedens Verden“, og senere: „Man kunde jo lige saa godt have sagt 7 Timers Arbejdsdagen, det ene er ikke mere eller mindre vilkaarligt end det andet“ — det er Sagens Kærne. Hvis den højtærede Minister har Ret her, at det er ganske vilkaarligt, naar man er kommet til Kravet om 8 Timers Arbejdsdagen, der nu er gennemført i talrige Lande, indrømmer jeg, at der kan være Grund til at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Behandling. Men saadan ligger denne Sag slet ikke. Den højtærede Minister maa i denne Sag være meget uvidende. Det er et gammelt Krav dette med 8 Timers Arbejdsdagen; og det er meget muligt, at dette Krav oprindelig er blevet stillet af forholdsvis tilfældige Grunde, nemlig saaledes, at man har delt Døgnet i 3 lige store Dele og sagt, at det vilde være rigtigt at have 8 Timer til Arbejde, 8 Timer til Hvile og 8 Timer til Søvn. Det sagde, for at nævne et Par store Navne fra Fortiden, Reformatoren Martin Luther, og det sagde den moderne Pædagogik Grundlægger Amos Comenius.